

VÉGH ATTILA
Görög versek

1.

*Pilinszky János egy kráter mélyén áll.
 Hajóablak az ég.
 Megunja, a gödörből kimászik.
 Elbotlik egy kivágott fában.
 Leszakít egy almát, a tönk szélére ül.
 Ropog a gyümölcshús.
 Jóllakik.*

*Hirtelen úgy érzi, egy kráter mélyén ül.
 Hajóablak az ég.
 Megunja, a gödörből kimászik.
 Elbotlik egy döglött kígyóban.
 Odébb rúgja, sétára indul.
 Sziszegő szélben fogy a táj.
 Ledől a fűbe, elalszik.*

*Álmában egy kráter mélyén fekszik.
 Hajóablak az ég.
 Megunja, a gödörből kimászik.
 Keresi, honnan felejtették ide.
 Botladozva tűnik el a fák közt,
 kántáló ének kúszik utána:
 „Sok van, mi borzalmas...”*

2.

*Cioran utálta a magyarokat,
 de ha igaza van Freudnak,
 márpedig neki igaza van,
 akkor tudattalanul, lelke mélyén
 imádott bennünket.
 Ezért én utálok Ciorant,
 de tudattalanul, lelkem mélyén
 nyilván imádom őt.
 Cioran és én lelkünk mélyén
 – aminek Freud a neve –
 találkozunk és imádjuk egymást.
 Ezért én utálok Freudot,
 hülye, perverz köcsög,
 hogy jön ő ahhoz, hogy
 az én lelkem legyen.
 Biztos Cioran is utálná Freudot ezért.
 Ha most rádöbbenék, hogy tehát
 én és Cioran*

lelkünk mélyén Freudot imádjuk,
 akkor ugyanazt érezném,
 amit Orpheusz a fúriák és lárvák láttán,
 dögletes szájszaguk huzatában,
 az imádat legmélyebb bugyrának kapujában,
 amit hogy betaszíthasson,
 meg kell sajnálnia a világot,
 lefelé egészen a szörnyekig,
 és részvéttel figyelni, ahogy
 a fúriák és lárvák félreállnak,
 maguk sem értve, miféle lágyság
 vett rajtuk erőt. Érték tekintetükből:
 alvilág nem létezik.
 Az ásítás kapuőrei, Freud és Cioran
 bennem félreállnak.
 Belépek a barlangba.
 Hülyeség volt idejönni,
 ugyan mit kereshetnék itt,
 a lelkeken túl, ahol nincs kit elveszíteni.
 Fáradtan ballagok vissza a bejárathoz,
 és mint éhes kutyafalkát,
 dalom pórázán hazavezetem a
 lárvákat, fúriákat. Jók lesznek házórzőnek.

